

การเผยแพร่ความรู้เพื่อเสริมสร้าง และป้องกันการกระทำผิดวินัย (ครั้งที่ ๓)

โครงการเสริมสร้างและป้องกันการกระทำผิดวินัย

กลุ่มวินัยและเสริมสร้างระบบคุณธรรม กองการเจ้าหน้าที่ กรมส่งเสริมสหกรณ์

“...ชื่อสัตย์สุจริตนี้มีความสำคัญ เพราะถ้าหากว่าแต่ละคนมีความตั้งใจแล้ว
แต่ไม่มีความชื่อสัตย์สุจริต ก็ไม่มีเป้าหมายที่แน่นอน จะเปะปะไปทางโน้นที่ทางนี้ที่
ไม่มีทางที่จะสำเร็จในงานการใด ๆ ฉะนั้น การที่มีความชื่อสัตย์สุจริตนั้นมีความสำคัญอยู่
อันดับแรกก็คือ การให้รู้จักเป้าหมายของงาน คือความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ...”

พระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร

ในโอกาสที่ ฯพณฯ พลเอก เปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี นำคณะรัฐมนตรีเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท เพื่อถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับหน้าที่

ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน วันจันทร์ที่ ๙ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๒๖

วินัย : ไกลตัว

เรื่อง...หลอกให้ประชาชนหลงเชื่อ (โดยไม่สุจริต)

...ผิดวินัยอย่างร้ายแรง

โดยนายปกครอง

ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยตามที่บัญญัติเป็นเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติอย่างเคร่งครัดอยู่เสมอ โดยต้องรักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย และไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว และพึงประพฤติตนให้เป็นที่เชื่อถือของบุคคลทั่วไป !!

การที่ข้าราชการไม่ได้มีหน้าที่โดยตรงในการใช้อำนาจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ได้แนะนำประชาชนผู้มาติดต่อว่าสามารถให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในเรื่องดังกล่าวได้ จนกระทั่ง...นำไปสู่การทำสัญญาจ้างให้ดำเนินการ โดยข้าราชการคนดังกล่าวเป็นผู้ลงนามในฐานะพยานในสัญญาและได้รับเงินค่าดำเนินการครึ่งหนึ่งของจำนวนเงินที่ตกลงกันได้

กรณีเช่นนี้ถือว่า “มีพฤติการณ์ที่เป็นความผิดวินัยฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย” หรือไม่

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ พ. ๒๔/๒๕๖๑

โดยมูลเหตุของคดีนี้เกิดจากนางสาว ก. ข้าราชการระดับ ๗ ถูกกล่าวหาว่ามีพฤติการณ์หลอกลวงนาง ส. โดยอ้างว่ามีหน้าที่กำกับดูแลและรับผิดชอบธนาคารพาณิชย์ทั่วประเทศ สามารถติดต่อขอสินเชื่อได้ทุกธนาคารพาณิชย์โดยไม่มีธนาคารใดปฏิเสธ นาง ส. หลงเชื่อจึงตกลงให้นางสาว ก. และนาง อ. ดำเนินการติดต่อขอสินเชื่อจากธนาคารแห่งหนึ่ง โดยนางสาว ก. ขอเบิกเงินค่าดำเนินการอ้างว่าจะนำเงินไปให้ผู้ใหญ่และทีมงาน นาง ส. จึงจ่ายเงินให้ แต่ปรากฏว่าธนาคารที่นาง ส. ยื่นขอสินเชื่อไม่อนุมัติสินเชื่อให้

นาง ส. จึงขอเงินค่าดำเนินการคืน แต่นางสาว ก. ไม่คืนให้

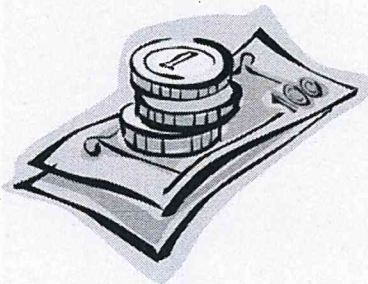
ต่อมา ผู้มีอำนาจลงโทษทางวินัยได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยนางสาว ก. โดยปลดออกจากราชการ

นางสาว ก. เห็นว่า นาง ส. ตกลงจ่ายเงินค่าจ้างให้ด้วยความเต็มใจ มิได้เกิดจากการถูกหลอกลวงหรือฉ้อโกงแต่อย่างใด จึงขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ และเปลี่ยนเป็นโทษสถานเบา และให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ

ปัญหาว่า การที่นางสาว ก. ไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงินโดยตรง ไม่มีอำนาจในการสั่งการให้สถาบันการเงินอนุมัติสินเชื่อ แต่พฤติการณ์ดังกล่าวจะถือได้ว่า “ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย” หรือไม่

คดีนี้ ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ข้าราชการในสังกัดหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงิน เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการขอสินเชื่ออันเกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของตนที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงิน โดยเป็นผู้แนะนำให้ผู้ขอสินเชื่อรู้จักกับข้าราชการระดับสูงที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลสถาบันการเงินว่าสามารถติดต่อช่วยเหลือเรื่องสินเชื่อได้ ทั้งเป็นผู้ลงชื่อเป็นพยานในสัญญาว่าจ้างให้ดำเนินการขอสินเชื่อธนาคารให้แก่ผู้ขอสินเชื่อเป็นผู้รับเงินค่าจ้างตามสัญญา และเมื่อการขอสินเชื่อไม่สำเร็จตามข้อตกลงกลับไม่คืนเงินค่าจ้าง ถือว่าเป็นพฤติการณ์ที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตนในตำแหน่งหน้าที่ราชการเป็นเหตุให้ประชาชนและสังคมทั่วไปขาดความเชื่อมั่นเสื่อมใสศรัทธาและขาดความเชื่อถือ และทำให้หน่วยงานของรัฐต้นสังกัด ซึ่งเป็นส่วนราชการในการกำกับดูแลธนาคารและสถาบันการเงิน รวมถึงข้าราชการในสังกัด เสื่อมเสียชื่อเสียง จึงเป็นการกระทำที่ไม่รักษาชื่อเสียงของตนและไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนทำให้เสื่อมเสีย โดยกระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีนี้ถือเป็นอุทาหรณ์ที่ดีให้กับข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐทั่วไปที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กรอบวินัยของข้าราชการ ทั้งที่เป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติที่กฎหมายกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในงานนั้น ๆ แต่หากมีพฤติการณ์เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องในงานที่เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรโดยไม่สุจริต และทำให้ประชาชนขาดความเชื่อถือและเสื่อมศรัทธาต่อองค์กร พฤติการณ์อาจเข้าข่ายเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงได้

เรื่องน่ารู้... เกี่ยวกับพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐

เรื่อง เกือบไม่ได้บ้านอายุ

เรื่องนี้ นายหน้อย ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่งมีหนังสือถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา (สพป.นฐ.เขต๑) เพื่อขอแก้ไขปีเกิดในทะเบียนประวัติราชการจาก ปปปป เป็น ปปปป แต่ สพป.นฐ.เขต๑ มีหนังสือแจ้งให้นายหน้อยใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ นายหน้อย จึงมีหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ซึ่งอยู่ในอำนาจของคณะกรรมการวินิจฉัยฯ ที่จะพิจารณาได้ตามมาตรา ๒๕

ในการพิจารณาของคณะกรรมการฯ นายหน้อยชี้แจงว่าตนเองได้เปลี่ยนนามสกุล และเกษียณอายุราชการตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่รับบำนาญไม่ได้เนื่องจากปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการไม่ตรงกับสำเนาทะเบียนบ้าน และก็ไม่มีสูติบัตรไปยืนยัน ส่วนเอกสารหลักฐานอื่นที่มีทั้งหมดระบุว่าเกิดปี พ.ศ. ปปปป แต่นายหน้อยได้นำสำเนาทะเบียนบ้านที่มีคำรับรองถูกต้องโดยผู้ช่วยนายทะเบียนอำเภอ และต้นฉบับทะเบียนนักเรียนชั้นประถมไปให้คณะกรรมการฯ ตรวจสอบ ฝ่ายผู้แทนสำนักงาน ก.ค.ศ. ชี้แจงว่ามีอำนาจแก้ไขโดยพิจารณาจากเอกสารหลักฐานที่ส่งไปให้ว่าเชื่อถือได้หรือไม่ ถ้าเชื่อถือได้จะแก้ไขให้ กรณีนี้สำนักงาน ก.ค.ศ. ไม่ได้ครอบครองทะเบียนประวัติข้าราชการ แต่เอกสารอยู่ที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ผู้แทน สพป.นฐ.เขต๑ ชี้แจงว่าเป็นผู้เก็บทะเบียนประวัติจริง แต่เมื่อตรวจสอบหลักฐานแล้วไม่ตรงกัน และนายหน้อยขอแก้ไขหลังเกษียณอายุราชการไปแล้ว จึงไม่มีอำนาจในการแก้ไข แต่เป็นอำนาจของสำนักงาน ก.ค.ศ.

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารพิจารณาแล้วเห็นว่า หลักฐานสำคัญลำดับแรกคือสูติบัตร แต่เมื่อไม่มีก็ดูเอกสารต่อไปคือทะเบียนบ้านประกอบกับหลักฐานการศึกษาอีก ๓ ฉบับที่ระบุตรงกัน จึงน่าจะเชื่อถือได้ว่านายหน้อยเกิดปี พ.ศ. ปปปป จึงวินิจฉัยฯ ให้สำนักงาน ก.ค.ศ. แก้ไขปีเกิดให้นายหน้อยตามที่ขอแก้ไข เรื่องนี้น่าสนใจมากครับ เพราะคณะกรรมการวินิจฉัยฯ มีข้อสังเกตสำหรับหน่วยงานของรัฐด้วยว่า หากข้าราชการพ้นจากราชการไปแล้ว ยื่นคำขอแก้ไข วัน เดือน ปีเกิด พร้อมเอกสารประกอบตามระเบียบ หากทะเบียนประวัติของผู้นั้นอยู่กับหน่วยงานใด ให้หน่วยงานนั้นดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยจะต้องเป็นผู้พิจารณาเบื้องต้นก่อนว่าจะแก้ไขให้หรือไม่ ตามพยานหลักฐานที่ยื่นประกอบว่าเชื่อถือได้หรือไม่ หากเชื่อถือได้ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งแก้ไขให้ถูกต้อง หากหลักฐานเชื่อถือไม่ได้ ก็ต้องมีคำสั่งไม่แก้ไข และแจ้งสิทธิอุทธรณ์ให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขทราบ หมายความว่าหน่วยงานต้นสังกัดต้องพิจารณารายละเอียดก่อน ไม่ใช่เพียงยื่นเกินกำหนดก็ปฏิเสธแล้ว กรณีนี้สำนักงาน ก.ค.ศ. ยังไม่พิจารณาในขั้นต้นก่อน จึงไม่เป็นไปตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ.๒๕๔๐

เรื่องขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด มีไปที่คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการทุกปีครับ หากท่านรู้จักใช้สิทธิที่มีกฎหมายให้ไว้ก็พอช่วยได้ แต่ก็ขึ้นอยู่กับหลักฐานของท่าน อย่างนั้นสนใจครับ อ่านจบแล้วไปขอตรวจสอบเสียแต่เดี๋ยวนี้ มีข้อสงสัยการปฏิบัติหรือการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ขอให้ถึงคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการครับ ติดต่อเพิ่มเติมได้ที่ ๐ ๒๒๘๘ ๔๖๗๘ www.oic.go.th (สค ๒๘/๒๕๖๐)

“เปิดเผยเป็นหลัก ปกปิดเป็นข้อยกเว้น”

บทความเกี่ยวกับคดีปกครอง

เรื่อง อุทธรณ์คำสั่งเกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

...เจ้าหน้าที่พิจารณาทบทวนคำสั่งได้ !

(บทความเผยแพร่ใน ACT NEWS)

กรณีที่กฎหมายเฉพาะไม่ได้บัญญัติการขยายระยะเวลาอุทธรณ์ไว้เฉพาะ และผู้รับคำสั่งทางปกครองได้ยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ มีอำนาจรับคำอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดเพื่อเป็นการทบทวนคำสั่งทางปกครอง โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขระยะเวลาอุทธรณ์ ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา ๓ ประกอบกับมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นอำนาจทั่วไปในการตรวจสอบควบคุมภายในฝ่ายปกครอง การที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์รับอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนด จึงเป็นการรับอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมาย

การอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองเป็นสิทธิของคู่กรณีที่จะขอให้เจ้าหน้าที่พิจารณาทบทวนคำสั่งทางปกครองได้ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด กรณีที่กฎหมายเฉพาะได้กำหนดขั้นตอนและระยะเวลาอุทธรณ์หรือโต้แย้งคำสั่งทางปกครองไว้ จะต้องถือปฏิบัติตามขั้นตอนและระยะเวลาอุทธรณ์หรือโต้แย้งที่กำหนดไว้เป็นการเฉพาะ ดังเช่น ระยะเวลาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ข้าราชการผู้ถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.ฉ ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง และอุทธรณ์ที่ยื่นเกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดเป็นอุทธรณ์ที่ห้ามรับไว้พิจารณาตามข้อ ๔๙ (๓) ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีนี้ ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ถูกจับกุมดำเนินคดีอาญาข้อหารับของโจร และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้ว่าราชการจังหวัด) มีคำสั่งลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๘ ลงโทษลดขั้นเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๑ ขั้น ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง

ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ จึงยื่นอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อ.ก.พ. กระทรวงยุติธรรม) โดยส่งทางไปรษณีย์ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาอุทธรณ์มีมติเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการ

ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (อธิบดีกรมราชทัณฑ์) ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ (บังคับใช้ขณะเกิดคดีพิพาท ปัจจุบันถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑) มาตรา ๑๒๕ กำหนดว่า การอุทธรณ์คำสั่งลดขั้นเงินเดือนให้อุทธรณ์ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับทราบคำสั่ง และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ข้อ ๘ กำหนดว่า การอุทธรณ์จะต้องยื่นส่งภายในกำหนดเวลา

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนเองยื่นอุทธรณ์เกินระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ๑ วัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาอุทธรณ์และมีมติเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดี เป็นการดำเนินการที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์หรือวิธีการที่กฎหมายกำหนด จึงยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อศาลปกครองขอให้มีการพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งพิพาทและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

“ความเป็นธรรม...จากคำพิพากษาศาลปกครอง”

ข้อกฎหมายที่สำคัญ : มาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ ตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ ไม่ว่าจะพ้นขั้นตอนการกำหนดให้อุทธรณ์หรือให้โต้แย้งตามกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมาแล้วหรือไม่

คดีนี้มีประเด็นสำคัญ : ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) มีอำนาจรับอุทธรณ์ที่ยื่นเมื่อพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์แล้ว ไว้พิจารณาได้หรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ มิได้บัญญัติการขยายระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดว่า ให้เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ มีอำนาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ไม่ว่าจะพ้นขั้นตอนการอุทธรณ์หรือโต้แย้งตามกฎหมายแล้วหรือไม่ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจทั่วไปในการตรวจสอบควบคุมภายในฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่จึงมีอำนาจรับคำอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดเพื่อเป็นการทบทวนคำสั่งทางปกครอง โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขระยะเวลาอุทธรณ์แต่อย่างใด เมื่อผู้บังคับบัญชาหรือเจ้าหน้าที่เห็นว่าไม่ชอบก็สามารถที่จะยกขึ้นพิจารณาได้ตามมาตรา ๓ ประกอบมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะผู้พิจารณาอุทธรณ์มีมติรับอุทธรณ์ จึงเป็นการรับอุทธรณ์ที่ชอบตามมาตรา ๑๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และข้อ ๘ ของกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๖ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ และมาตรา ๓ ประกอบกับมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ การรับอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดียังไม่เหมาะสมแก่กรณีความผิดสมควรเพิ่มโทษเป็นไล่ออกจากราชการ จึงเป็นการพิจารณาอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาจึงมีอำนาจที่จะออกคำสั่งเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไล่ออกจากราชการได้ อันเป็นการทบทวนคำสั่งที่ตนเห็นว่าไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน (อ. ๑๔๗๗/๒๕๕๙)

